

V24d

Brahm's Ländler a sjömans-valsen.

På stormigt hav, där de höga rövar går.

Förväl min vän! ej ditt öga tåren slår

Då från dej min lilla vän ombord jag går.

Anna min vän, nu lättar skutan ank ar

stå intet så i vargens tunga tankar.

Innand upp i skut an över Doggersbankar

Kammer jeg højej, till dej egen min lille væn!

2. Yag segha shall till good slope near Kuphorn

Där brottsljönen går hög som hus och kyrkorum

Från deg, min lilla vän, skall jag gå ^{far} på stormigt hav. 5. När uppå vakt jag vid ratten ensam står,

där så mången sjöman fitt sin våta grav,

till deg min vän, står min tragna tanke gär,

Anna min vän o.s. v.

Då tänker jag, att du sjungen om den vän:

3. Min färlöv! Grät ej, grät ej, till u vän!

Lille vän, kom igen, o, kom snart igen.

Änkom allt är kommer jag till deg igen

Anna min vän, o.s. v.

från fjärren land med en fästmögåra grann

6. Men om i kvar skutan går på stormigt hav

från din darling you kvar, och din fästeman och du min vän får i ejön din våta grav

Anna min vän, o.s. v.

om aldrig mer jag får se deg lille vän

4. Snart över hav "Klita Falben" smäcker gör ske vi träffas igen nli himmelen.

Till Rio, Kap, till Bombay och Singapore,

Anna min vän, o.s. v.

Bland palmer där ~~sitt~~ jag sköna kvinnor ser men blott deg lille vän jag min kärhet ger.

T. O., sörj ej sätta

Anna min vän, o.s. v.

Lejonriddarna.

Allt i kungas äter åldriga hundar,
Allt klippar den eviga frihetens värn.
Fådernes land försorningen stundar,
Laulunders söner smida sitt järn.
Trälarna krida lejonet ryter, guldgut
Guldgul dess man så bögjorna flyter.
Over de trenne strömmarna bryter,
Lejonriddarnas frälsande här,
Och valkyria höjer fana,
På de fall där han fördom var skyddan de gäst
Hennes öga lyser hanan,
Där han tumlar bland svear sin blodiga häst
I spetsen ljungrar tor, med
Med hammarn ljus och stor,
Och kung Gustav så kallas den dumdrande gud
När han swingar,
Jasarklingan,
Tändes stjärnan av morden vid tordöndes ljud.

Mitt.

Hanna Svensson
J. L. Björn

Mitt Normandi.

vers 1

När våren med sitt kilometers vimmel,
Bortjagar vinterns kold från oss,
När på vårt hemlands klara himmel.
Den blida solen lärt sitt bloss,
När svalan ifrån fjärran länden,
Till baka flyger glöd och fri,
Min blick min suck jag härrykt sänder,
Till dig, till dig du sköna Normandie.

vers 2

Jag skådat Schivey dess vackra dalar,
Dess höga berg och glaciär.
Jag skådat Rom dess tempelsalar,
Och allt vad stort som gömmer där,
Men fjärran dock
Från Tiberns stränder,
Från Schivey och tavlorna där,
Min blick, min suck jag härrykt sänder,
Till dig, till dig du sköna Normandie

vers 3) Det givs en vintertid i livet,

Då känslan slackerat i vårt bröst,

Ach då av forna tidsfördrivet,

Blott minnet skänker någon trost,

Med lyran då i matta händer,

Jag vandrar hem med svärmeri,

Min blick, min suck jag härrykt sänder,

Till dig, till dig du sköna Normandie.

Plut

Ara were Gud.

Ara were Gud i höjdene,

Och frid på jordene, och frid på jordene,

Människorna en god vilja,

Ara were Gud, i höjdene,

Och frid på jordene, och frid på jordene,

Människorna en god vilja,

Ara were Gud, Ara were Gud, i höjdene, och frid på jordene och frid på jordene, människorna en god vilja.

Plut

Min lilla vriö

Fåg ret en vriö emellan bergen,
 En liten vriö som tillhör mig.
 Där ingen flärd innåstat sig.
 Där ingen oskuld, skiflat förgen,
 Parthén mig ödet föra må,
 Jag längtar åter till min vriö.
 Min lilla vriö bland bergen.

Slut. Anna Grensson

Lägelor

vers 1
 En liten fågel satt en gång,
 Ut i en furuskog.
 Han hade sjungit dagen lång,
 Men dock ej sjungit nog.
 Han ^{satte} sig i högsta träd.
 Som uti skogen fanns,
 Ty solen skulle just gö ned
 Han ville se dess glans.

vers 2) I skogen finns mörka snår,

(och sätt
 Där träden växa latt, där jägarn med sin bössa gör, och siktar snygg
 Han gör på tå, han krypper ned,
 Han smygger tynt omkring,
 Han ser åt skogens högsta träd,
 Det gör väl ingenting.

Sleet.

Jaktstång

vers 1)
 Bröder hören i singnalen,
 Ljut dess eko kläng i dalen,
 Muntret vi till jakten gö,
 Si & rika byten på halla
 Ech jämmt vi dela de halla halla

vers 2)
 Blomstren fröjde sig de viska,
 Ljut med läppar röd och friska,

Lyrnen knappt hämtten anden,
Gevär i handen hållå hållé.

Slut.

Färt Fosterland.

vers 1.

I glädje och smärta du är mig så kär,
Dig älskar mitt hjärta både fjärran och nära,
Där meder mig ofta har vaggat till ro.
På jorden ej finnes ett land såsom du,
O hemland lyra ord, O fosterbygd i nord,
O fosterbygd i nord.

vers 2.

Am längt uti världen jag föres med makt,
Dig villor ej flården ej bländar dess prakt,
Till hembygden ofta gör tanken en fiend,
Och längtar till griden vid fäderne härd.
Hem, hem, mitt kärna hem,
Ej finns en byggd på jorden så skön som
Du mitt hem.

Slut.

Engelbrekts marschen.

(vers 1)

Tågom fram uti striden för faderland,
Mot förryckarens väldsamna härgjande hand
Och mot nordiska folk ånnu frihet skall le,
Ty oss himmelen reger skall ge.
Tågom fram för vårt land,
Att med svärdet i hand ifrån sjö
Ifrån fjällar till strand,
Lossa bröldomens band,
Ifrån fjällar till strand,
Lossa bröldomens band,
Tågom fram för vårt härliga land.

Slut.

Ringbatsång.

Lätt maskinen i gång, Herr kapten,
Lätt maskinen i gång, Herr kapten,
Lätt maskinen i gång, sätt i gång.

Glädning vi sände från tonernas värld.
Och lämmer på stranden, som röfta man
Som röfta med handen,
Parväl, parväl, på er gungande fjord,
Parväl, parväl, på er gungande fjord,
Se, havet köljan i fören kom brusar, litgå,
Hör hur vinden i seglarna sura,
Jag flygger bort från min älskling där,
Men dess bild gick i mitt hjärta bår,
Kanske fäller hon en känslans tår,
Men dess mening jag väl förstår,
Troget som köljan krysser stranden,
Lå vill jag ålska, ja, jag vill ålska,
Lå, jag, ju ålska får.

Guds

Lid Lütsen.

vers. 1.

Hans är den häst som där syns springa,
För svenska hörens led,

Med tomma sadeln blodig liringa,
På likbestredder bed,

Här kung är fallen bröder,
För kristen tro han klöder,
Här konung är ej mer,
Här konung är ej mer,

(vers 2)

Tränil i hela striden trängar,
Den svenska lejonhår,
Och kejsars mörke skaror spränger,
Lå plikt ren allting är,
Här kung vi hämnas bröder,
Fast sorgat hjärta klöder,
Här konung hämnad är,
Här konung hämnad är,

(vers 3)

Ren lagt sig stridens vilda kummel,
Den drabbning domnat är,
Och fallna hjältar som ett kummel,
Omgive Gustavs gravg
Och klagan skallar vida,

De kämpar händer vrider,

Ty Gustav är ej mer,

Ty Gustav är ej mer,

Gloss
Gögen

vers 1

Mitt liv är en väg, som röres en tid,

Ovallande hov vid vindarnas strid,

När ingen blir på hov och vinden är tyst,

Då slumrar hon av vid stranden hon kryssat,

Då slumrar hon av vid stranden hon kryssat.

vers 2

Hon lägger sig ned till ro i det blå,

Ohon synes ej mer men finns där ändå,

Ihr världsharen är en drogape hon är,

Och solen ännu kan spegla sig där

Och solen ännu kan spegla sig där.

Gloss.

Snabba åro livets stunder.

vers 1

Snabba åro livets stunder,

Gloss toner de förklaringar,

Dem en skald på lyran sätter,

Dem en skald på ingen sätter.

vers 2

Men från minnits sköna lunder,

Eko vill dem åter lojtinga,

Till ett bröst som dem fördär,

Till ett bröst som dem företar.

Gloss.

Marsch.

vers 1

Framåt i stridbare män,

Fram i striden gör fosterland och öra,

Framåt och framåt igen, så var fädernes krigiska lär,

Gögen blekne till skam för

För vår krigare släm,

Ingen svag eller feg:

Rygge under ett steg,

Stå som brognejuten stod,

Uli slaktningens blod,

Ach för frihet kung och fosterland givt glad det blod.

2 vers

Stå som en skyddande vakt,

Kring vår gamla vår leli och gula fana,

Tre kroner är hennes prakts, hvem lejon på henne ~~på oss~~ spåra,

Denna fana är vår, och var svensk.

Och var svensk modig gör,

Denna fana är vår och var svensk modig gör ^{primitiv} liggningsplats

uti den segervallsfanans spår.

3 vers

Först korn på fienden tog sikt rätt på han brösh och

på hans sparna kämpa som man i vrt slag och var

fiende neall du övernanna! Han skall hiddas i

grav i det avfallende hav som kring skandien

End förtur vägen mot stranden och då grumat

med med träppa rätt med litt blod och gör

frihet kung och fosterland givt glad litt blod.

Slut. ANN

Se över dal och klyfta.

Se över dal och klyfta den
unga majsol ler sin ishjälm
bergen lyfta från ärrig panna
ner men innan sover jorden

och böjan föreglad står dock
vären här i norr den har
drivor i sitt hår.

1 v.

2 v.

Lik mycket snart han bröder
ur waggen fullväxt opp
med sina västanvader med
sina blommors knopp snart
står han högt på fjället
med nordens vakna sol där
morgonen och hvällen satt möte sen
i fjol.

Slut

Den sorgna flickan.

1 En flicka i portgången satt en novembernatt hon sörde för sin älskling och för sin högsta skatt och lären föll på binden som var så ryelligt blek, nu slutar alla möjen för dig min barndoms lek.

2 "Grål ej min enda dotter han kommer nog ~~intot~~ hon sänktes ner i kolumbar i jordens tryta null. igen fast han ifrån dig farit f han glömmer ej sin vän, han glömmer ej sin Elin det sade han till mig när han i sista stunden tog avsked utan mig."

3 Men Elin gick och sörde i sju års långa tid hon sörde för sin älskling och för sitt unga liv. Hon lät sig icke synas av varken den eller den jag önskar varje flicka så trogen mot sin vän.

4) På sjukhädden hon lades så mott och lulan hon sade till sin moder om ett jag er vill be, att kommer han tillbaka, så hälsan ifrån mig och säg att jag har levat och jag har dött för dig!"

5) På kyrkogården sedan den döda hon bars bort hon sördes utav många hon från sin älskling gott, hon sänktes ner i graven silt sista vilorum

6) Men redan andra dagen ett skepp kom fram, och in i stugan trädde en ställig ung sjöman, varför är här så enslig som förr här varit glatt, jag tror min Elin saknas, min Elin och min skatt.

7) En läskedryck han hjudes, men den han ej motar, jag önskar att jag läge långt ner i Elin grav, han knäppte utalat orden förrän han svimmrar av, och sedan blev ublyven och lagd i Elin grav.

Slut

Peter.

På sillagatan tretio två där vände Pettes om
På sillagatan tretio två där vände Petter om
flör du Petter styra kärran sätt annars komme
bylingen och ger dig en lavett. Slut.
Florland.

1) Jag vet ett land, där tysto fjärnekvällen, den mörka himmeln
klär i norrkens prakt, där under molnig hälvmidde gråa
fjällen med isatt pannar står sking däri på väkt, där ~~under~~
molnigt mängen flod sig tumlar till grön hällen, och dämet i sin skärhet lysa ledart genom ängen häcken därsar,
rullar till i fjärran trakt, där strömkarls harpan klinger
öp på vägen och månen kusser vita harpobögen.
2) Jag minns den matt so ljuv och klar som dagen för
blomman, slummer här den och en sol. Då kväll och
morgon le i syskondragen och både mötas över ^{samma} samma
pol, där vakan stämmer vemods fulla dragen och nejden
loftar som en ångsviol, där ljusa åvor svåra ank i ringen
& och över tuvan glänser silvervingen. Slut.

Donna Maria Brorsson
Maria Brorsson

Månen.

När månen vandrar på göstet blö och tittar in genom
rutan då tänker jag under stundom så och knäpjer saka
på rutan vad du är lycklig du måne rara som får så
högl över jorden fara och blott se på och blott se på. Slut.
Affären.

1) Härlig är den unga våren i sin sköna högtidsdräkt,
sipsan smäler genom tåren blickar upp av solen väckt.
2) Gräset grönskar, björkens kransar,
i sin skärhet lysa ledart genom ängen häcken därsar,
sjungande i lustig fart.

3) Blåtting lever gror och spricker ribaro för varje dag,
och den ~~st~~ tjuvle jorden dricker liv och lust i fullt drag.

Lämsoldater.

Tinge, linge läter lämsoldater hele reglementet vänd
er om se till vänster se till höger galler alla som
kom hem.

Är jag var liten.

När jag var liten so lille jag ej rava, so gick jag ut i
skogen och byggde mig en stuga, linde löv och lindelöv
vänd!

det hode jag till tak och ägg och smör och vetebröd
det hode jag till mat.

2) Den ore han skulle till gästabud föra han hade
ingen mössa på sig att taga mössan den hängde
på lindeoren känner du ej akop i pälsarbeten för
tummelitö här dansa dessmö och spela så hjärtlige
en ostre. Slut. Anna Maria Swanson. ^{Björn} ^{opp ur de dimmiga fjärdarnas natt.}

Lärkäng.

1) Kuku, kuku ropar i skog, låt om oss sjunga, gamba
och unga våren, våren kommer snart nog.

2) Kuku, kuku läter det ånn, hit ut i kunden skynden
på stunden våren, våren är här igen.

3) Kuku, kuku sångare god alla din visa vilja vi prisa,
vintern, vintern kommer igen. Slut.

Lämmen.

1) Jag villande skagen jag vallar min hjord, han följen mig,

sö huld och trogen han gallar mitt ord, allt om vännen min.

2) Och skagen den friske är löftesradens gamla men höga,

fornorna de viska ett ålskeligt namn, det är vännen min.

3) Du sjenljud som skäller mot klippanas höjd, här har ett gevär,

högt utöver skogens tallar min sång här i fröjd, det annars det bevänt ej är.

är vännen min. Slut.

Skörgården.

1) På ödslig håll, där mitt längna köll, bland de tumlande vågor
nar lek, jag är borgglömd och arm men vid havsmoderns
barm är jag trygg som den rotgusta ek.

2) Jag är konung här, på de vilda skår, mina möder de
give mig skatt, var tig vänder mitt lopp där jag skördarna

3) Minne åkrar stå, uti köljer blå, mina ångar i vindlande
djup, mina hjordar gå vall i de brusande svall där jag
svänger min ilande slags. Slut.

Glavet.

Du blänande hav som mång tusende är molnsband-
ens klippor har slagit, som brutit sin boje var gry-
ende vår och frigjord i fjärran har dragit, dig ägnar
min sång try jag längberdit ut till båljar som stå
emot skören.

Den lilla rekryten.

Den som dvaljs bland knektorskaran hon skall
förröra att ålskeligt namn, det är vännen min.

Den som dvaljs bland knektorskaran hon skall

laddat skarpt shall det dock vara

visan min i vapen rytt hopp, hopp, hopp i galopp. Pälle
hopp i galopp, gosse blir du en rekryt visan min i vapen
rytt hopp min Pälle hopp min Pälle i galopp hopp hopp hopp
hopp hopp hopp i galopp.

2) "Hon shall vid sin vänstra sida," låta sabeln hänga ned
iöre nog med kuler strida han bör kunna fåkta med.

Gosse blir du en rekryt. o.s.v.

3) Eldrig härl med kräppfjäll bringa, "silversporrar
glänsandoll, pryddligt hetsel att betwinga spring arne pia-
perande. Gosse blir du en rekryt. o.s.v.

4) Hon har väldiga munslascher, gör att riktigt inge
skräck, samt en stålkask med plymiascher vem förs-
kalla honom gäck. Gosse blir du en rekryt. o.s.v. Slut

En troendes ord.

1) Aldrig vill jag gossar se bor jag, bor jag
ty so fätska åro de, bor jag, bor jag tralala.

2) Aldrig vill jag kyssar ha bor jag, bor jag,
fast du kunna smaka kro, bor jag, bor jag tralala.

3) Aldrig vill jag gifta mig bor jag, bor jag,
Friar hallo får han nej bor jag, bor jag tralala.

4) Ich men Halle kommer där, bor jag, bor jag ond jag
iöre längor är, bor jag, bor jag tralala.
5) Skålmen, jag förlätit här bor jag, bor jag, och min krog
jag återtar bor jag, bor jag tralala. Slut Anna

Lejonbruden.

1) I skjurande bruddräkt så vil som en snö, för djurlämfarens dotter
blommande den älskliga mö, hon tringas att räcka en främling sin hand,
i morgon går fjärden till främmande land.

2) De gästerna komma men tid är det än, för Salma att
träffa sin fräste vän, och sorgen hon gångar till lejonet,
bur, att taga farval av det älskade djur.

3) Hon sätter sig neder där hon varit van, och lindar
sedan sin arm om ders käljande man, och sbog arnes konung
sin vildhet har glömt, och Salma hon sükas och väcker
sä öm.

4) Nu måste vi skily as min bruddräkt du ser, har
lack för din vänskap vi räkas ej mer, jag trin-
gas att räcka en främling min hand i morgon
går fjärden till främmande land.

5) Nok barndommens dag är jag minnes ännu

då än jag var liten och liten var du, de flytt och
ej mer vid lekrysterns fot, du får hemmes
smekning ar taga emot.

7) Du blickar så grynst du mig säkert förstar,
var du lugn kända men jag torkar entår, var lugn
här min berud gummi jag kallar igen, far väl då gör
alltid min trofaste vän.

8) En kyss nu till avsked hon bejonet ger, men
detta vid galbet ven brudgummen sör, medens
var dess saklmod och mildhet förbi, släfreser
sig häftig i vilt raseri.

8) Den vilda svansen nu viftande far, och
Salma står dödsblek ^{men} ej jättning hon har,
att röpa och skrika var fångt beslut, gör
dörren står djuret hon kommer ej uti

9) Kam hit med den löss a mi främlingen
skeb, ett skaff snart skall årla den blodiga tek, en
dödslyshad härska, barnhartige Sud, istyckan
slet bejonet främlingens brud,

10) Och sedan det druckit den ålsbader blad det
lägger sig neder med nedslaget mad, vid

bleknads liket och väntar god strast, do
sänder den skula som krossardess bröste Slut.

• Du hemmels fjord.

1) Du hemmels fjord där jag som lilen lekte,
Den blotta äsyn gör min känsla varm.

Här var det moders händer önd mig smekte,
Här blev jag kyft upp på min fadars arm.

2) Här är den fläcken där jag förläg huret,
Och där jag nölle mina barnaskor,
Irn står det där var det gantla käre huret,
med många minnen ifrån far och mor.

3) Här fick jag se en bok för första gången.
Jag gätt i skolan här och ramlat röva.
Här örade jag inden första sången,

4) In här jag läerde mig min första bön.
5) Dö medel gott och skönt jag här mig läerde,
På skolans bänk och vid föräldrars bord.

Och därför sätter jag det högsta värdet,
På denna lilla fläck utan var fjord. Slut Anna. Svansson

1)

Soldatgossen.

Min fader var en ung soldat, den vackerste man fann;lid fester
är, gewär han dog vid sagnet var han män. Hans hela väld var
ärans fält. Där stod han glod där han sig ställt, sold, i blod, i prast,
i svall. Han var min fader han.

1) Jag var ett barn när han dog bort, sen fridens dag var slut.
Dock minn jag än hans slottsgång, jag minn den var minst
Hans hatt, hans felum, den bruna hyn. Nej aldrig gör det ur min
gren hur härlig han såg ut.

3) Det hörde snart från högen nord, man hören ryckte med hur
han var borta, hur han var stark, hur i var strid han stred. Så
sade han gott med dig ädeså, Det spördes snart att han fått liv.

Ach tänkte jag i hjärtet dä, Den som fick vara med.

4) Ach vintern gick, och drivnen smalt, och det var lust och vär. Då kom
ett bud: "Min fader lott han dog för alla sår". Jag tänkte dig jag
vet ej vad. En stundom ånglig stundom glad, den mor han grät bero
å rad. Så lätter hon lagd på bär.

5) Min fader stod på Lappas stöt sin pana i närmil invid. Det sätts det
var den första gång han blekna sett i strid. I östermalm
för Gustavos land. Min farfar dog med storhet i hand. Han
föll vid Yllemens strand. Han var från Skarabots tid.

Så var med dem, så blödde de, så har det ständigt gått. Ett
härligt liv de levat doch en töb härlig död de fått. Ich nem will
stappa bröd och tung. Sleg gå i fält helt varm och ung. Och då för
åra land och kung. Se det är annan lätt.

1) Jag är en fattig gosse jag som äter andras bröd, jag har ej hul
jag har ej hem alltsen min faders död. Men kloga ~~det~~ ej mitt
behag, jag växer högre dog för dog, jag är en krigengosse jag
för mig finns ingen vän.

Ach lever jag tills jag blir stor och fyller 15 år. Tills somma
svall till somma kamp, tills somma död jag går. Där kuler vita
stället dö, Där skall man finna mig också. Där vill och jag försöka
på i min faders spår. Blut. Anna Bransson.

~~Skrivit~~ Pelen dockat av solen prästat i Rom må du själ
gissa från vem det kom

Nedan bedrning av dagen en hyttlig

~~Du är rosor,~~ gratulation.

~~jag är törne,
Därför skriva
jag i hörnet.~~

Liten du är flyg och finn
vägen till hem
höste --- varmt och
ärlt såg att jag ej
--- glömt.

~~gåg ekullen plocka blommor
och binda dig en krans men
ängen den var præsen och inga
blommor fanns.~~

~~När du slumrar på din dyna förfly
på mig du lilla slyna.~~

Lilje ligga som här sitter, av begär att fisbar spritter
men små fiskarna så sluga, sig för masken sänder bryxa

~~Tid lach så mycket såga de vi en brak uti dig ser.~~

~~Du är en ungdoms blomma som står uti sin knopp
till dig min ingen komma som vill dig rycka upp Sedan
änglar dig bevara och hålla kring dig vakt att du
är utan fara för all fiendens makt.~~

2
fö

Göta Det far över hav och land,
när det kommer fram
talar det som en man.

Dagen komma
dag om följdlig den
kom --- gör
göta - tine
namn - tor nos
sa ekulta din man
och lag a häns häns

Om du liso din blom-
ma storstora blommor en föret
tid enigas berget den vred
ring försöd din van

dag
dagen

göta

häns

Lilje
slumra
förfly